

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.449/2008/5. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Juhászné dr. Bogár Kornélia ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a dr. Szécsi István ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alatti lakos alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2008. június hó 18. napján kelt 5.P.20.288/2006/30. sorszámú ítélete ellen az alperes által 31., 33., míg a felperes által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett **nem érinti**, a megfellebbezett rendelkezéseit **részben** és akként **változtatja meg**, hogy az alperes tulajdonába adott ingóságok közül **mellőzi** a 15. sorszám alatti ... típusú személygépkocsit 100.000,- (Egyszázezer) Ft értékben, és ezen ingóságot ugyanilyen értékben a felperes tulajdonába adja.

A felperes tulajdonába adott ingók közül a 17. sorszám alatti **település1-beli** fólia értékét 100.000,-(Egyszázezer) Ft-ra, míg a 19. sorszám alatti tálcák értékét 200.000,-(Kettőszázezer) Ft-ra **leszállítja**.

Így az alperes tulajdonába adott ingók összértékét 625.000,-(Hatszázhuszonötezer) Ft-ra, míg a felperes tulajdonába adott ingók összértékét 2.315.000,-(Kettőmillió-háromszáztizenötezer) Ft-ra **leszállítja**.

Az alperes által fizetendő értékkülönbséget összegét 5.260.200,-(Ötmillió-kettőszázhatvanezer-kettőszáz) Ft-ra **felemeli**.

Az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 154.800,- (Egyszázötvennégyezer-nyolcszáz) Ft-ra **leszállítja**, egyben a felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 248.100,-(Kettőszáznegyvennyolcezer-egyszáz) Ft-ra **felemeli**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Külön felhívásra az államnak a felperes 22.700,-(Huszonkettőezer-hétszáz) Ft, míg az alperes 403.000,-(Négyszázháromezer) Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A peres felek 1986-tól kezdődően házastársak voltak. Házasságukat a Gyulai Városi Bíróság 2.P.20.853/2003/46. sorszámú ítéletével bontotta fel. Életközösségük 2001. május 8. napján megszakadt, azonban 2001. év második felében helyreállították, majd az véglegesen 2003. májusában szűnt meg.

A felek közös tulajdonát képezi az elsőfokú ítéleti tényállás szerint 4.840.000,-Ft összértékű ingóság, ezek közül az alperes birtokában van 525.000,-Ft értékű: többek között egy Réka szekrény sor 40.000,-Ft, egy varrógép 25.000,-Ft, egy manikűr felszerelés 80.000,-Ft, valamint egy ... típusú személygépkocsi 100.000,-Ft értékben. Ezzel szemben a felperes birtokában 4.315.000,-Ft értékű ingóság található, köztük egy föld a **település 1-ben** 1.800.000,-Ft, egy föld a **cím 1 alatt** 1.000.000,-Ft és tálcák 400.000,-Ft értékben.

A felek együttélésük alatt vásárolták meg a **cím 2** (később ... utca) alatti lakásingatlant 923.000,-Ft-os vételáron, melyből 285.000,-Ft-ot a felperes szülei bocsátottak rendelkezésükre, 50.000,-Ft szociálpolitikai kedvezményben részesültek, a vételár további részét pedig kölcsönből fedezték, amit együttélésük alatt közösen fizettek vissza. A lakást 1995. június 28-án értékesítették 1.250.000,-Ft-os vételáron, amit a **cím 3** alatti, közös tulajdonukba került ingatlan megvásárlására fordítottak, amelynek vételára 2.200.000,-Ft volt. A vételár további részét közös vagyonukból fedezték. Az ingatlan forgalmi értéke 11.000.000,-Ft. A felperes ingatlanból való elköltözése után az alperes és édesanyja csupán az egyik földszinti szobát, a konyhát és a nappalit használta. 2003. évben a felperes az ingatlan fenntartására 84.320,-Ft közüzemi díjat, és 2003-2004. folyamán 8.400,-Ft építményadót fizetett ki.

A peres felek 1990-ben bérbe vették a **cím 4** helyrajzi számú ingatlant, amely a **település 1-ben** található. A bérleti szerződés határozott időtartamra jött létre, abban 1995. október 1-jei lejáratot határoztak meg. A felek azonban ezt követően is birtokban maradtak, és a bérbeadókkal évente újabb bérleti szerződést kötöttek. A jogviszony időtartama alatt a felek a bérelt ingatlanon 2 db fűtött fóliavázás sátrat létesítettek. 2003. folyamán ezeket a felperes elbontotta, anyagát részben a személtelre szállította, részben jelenleg is birtokban tartja. A meglévő anyag 18.870,-Ft-os értéket képvisel.

A peres felek szintén fóliás gazdálkodást folytattak a felperes szüleivel a szülők tulajdonát képező **cím 1** alatti ingatlanban, ahol már ezt megelőzően is fóliásátrak álltak. A felperes és az alperes közös ráfordításának eredményeként az eszközök értéknövekménye mintegy 365.000,-Ft-ra tehető.

Pf.III.20.449/2008/5. szám

A Nagybani Piac Rt. mint bérbeadó 1995. március 16-án bérleti szerződést kötött a felperessel és a perben nem álló **személy 1-gyel** mint bérlővel 10 éves határozott időtartamra egy 25 négyzetméter alapterületű árusító helyre vonatkozóan. A szerződésben rögzítették, hogy amennyiben a bérlő 5 éven belül lemond a bérbeadó javára bérleti jogviszonyáról, lemondási díjra tarthat igényt, ezt követően azonban lemondási díj már nem jár.

A felperes 2003-2004. folyamán 40.320,-Ft összegű gépjárműadót teljesített.

2000. évben a peres felek a ...-i Takarékszövetkezettől 3.000.000,-Ft összegű hitelt vettek fel termeszőközeges termeszés céljára. Ebből az életközösség ideje alatt 576.087,-Ft-ot fizettek vissza, majd annak 2001. évi megszakadása után **személy2**, az alperes édesanyja 710.573,-Ft-ot, a felperes pedig különvagyonából 250.000,-Ft-ot. Az életközösség helyreállítása után a felek közösen további 1.085.000,-Ft-ot teljesítettek. Az életközösség 2003. évi megszűnését követően a felperes 871.000,-Ft hiteltartozást törlesztett, végül a még fennmaradó 880.528,-Ft-ot az alperes édesanyja fizette meg.

A felperes a hitel kapcsán agrárfinanszírozási támogatásban részesült, amelynek keretében az APEH Békés Megyei Igazgatósága az életközösség 2001. évi megszakadásáig összesen 270.000,-Ft-ot utalt át, majd a 2003. évi megszűnésig további 322.659,-Ft-ot, 2003. szeptember 17-én pedig 10.000,-Ft-ot.

A felperes keresetében a házastársi közös vagyon megosztását kérte oly módon, hogy a felek közös tulajdonát képező **cím 3** szám alatti ingatlan felperest megillető tulajdoni hányadát, valamint az alperes által birtokban tartott ingóságokat adja az alperes tulajdonába, míg a felperes által birtokolt ingókat a felperes tulajdonába, egyidejűleg kötelezze az alperest 6.474.750,-Ft értékkülönböt megfizetésére. Ezenfelül 2003. május hó 1. napjától a közös tulajdon megszüntetéséig havi 20.000,-Ft összegű ingatlan többlethasználati díj megfizetésére is kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a kereseti kérelem jogalapját nem vitatta, a házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte, a közös tulajdonú vagyontárgyak körét és értékét viszont részben a felperestől eltérően jelölte meg. A közös tulajdon megszüntetését a felperessel egyező módon kérte, azonban a megváltási ár 1.072.500,-Ft-ban történő meghatározása mellett azzal, hogy ebbe beszámításra kerüljön az édesanyja, **személy 2** által reá engedményezett, és a hitel törlesztése kapcsán a felperessel szemben fennálló követelése.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek házastársi közös vagyonát megosztotta. 525.000,-Ft értékű, az alperes birtokában lévő ingóságot az alperes tulajdonába adott, ugyanakkor a felperes tulajdonába adta a birtokában lévő 4.315.000,-Ft értékű ingókat. Az alperes tulajdonába adta a ...helyrajzi számú **cím3**

alatti ingatlan felperes nevén álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát. Kötelezte az alperest, hogy 60 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.311.640,-Ft értékkülönböt, egyben feljogosította, hogy ennek igazolása után tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyeztesse. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felek életközösségének időtartamát a házassági bontóperben született ítélet alapján határozta meg, annak 2003. évi megszűnését alapul véve, a későbbiek során azonban az életközösség 2001. évi megszakadásának időpontjára osztotta meg a közös vagyont. Az ingatlan értékét a felek egyező előadására tekintettel 11.000.000,-Ft-ban fogadta el. A bizonyítékokat mérlegelve megállapította, hogy a **cím3 alatti** ingatlan megvásárlásához a felperes 19 %-ban járult hozzá különvagyonnal, melynek következtében a javára e címen elszámolandó különvagyont 2.090.000,-Ft értéket képvisel. Az ingóvagyont körét és értékét túlnyomórészt a felek egyező előadása alapján állapította meg. Közös vagyonnak tekintette többek között a Réka szekrényt, a varrógépet, a manikűr felszerelést, az utánfutót, a motorkerékpárt, mivel ezek tekintetében az arra hivatkozó felek különvagyoni jellegüket bizonyítani nem tudták. Alaptalannak találta a felperes arra történt hivatkozását, hogy a horgászfelszerelés személyes jellegénél fogva különvagyona lenne, mivel beszerzése a közös vagyon terhére történt, a használat következtében előálló haszon pedig a háztartást gyarapította. A tálcák értékét a felperes által elismert összegben vette figyelembe azzal, hogy ezt meghaladó értéket az alperes bizonyítani nem tudott. Ezeket a vagyonmérlegben külön tételszám alatt szerepeltette. A földművelésügyi tevékenységek tekintetében úgy foglalt állást, hogy azok a maguk egészében termelőeszközként veendő figyelembe, mivel vagyoni értéküket nem egyes elemeknek összessége, hanem termelőeszközkénti működésük adja. Az érték meghatározásánál figyelembe vette az ingatlan jellemzőit, a birtoklás jogcímét, tartamát, a földhasználat műszaki jellemzőit, felszereltségüket, az ott folytatott termelés volumenét, színvonalát, a megtermelt áru iránti keresletet és a gazdaság jövedelemtermelő képességét, ezért nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az elbontott anyag sorsa hogyan alakult, illetőleg a beruházás milyen műszaki értéket képviselt. Ennek következtében - a tálcák kivételével - az itt folytatott gazdálkodáshoz szorosan kapcsolódó kéziszerszámokat és egyéb ingóságokat sem számolta el külön. A vagyoni értékű jogként érvényesíteni kívánt bérleti jog értékét szintén mellőzte az elszámolásból tekintettel arra, hogy a felek életközösségének megszakadása azon az időhatáron túl történt, amikor a bérbeadót még lemondási díj fizetési kötelezettség terhelte a bérlő felé. A felvett kölcsön teljesítése kapcsán megállapította, hogy abból alperesi visszafizetésnek minősül (az édesanyja által reá engedményezett összeg erejéig) 1.591.101,-Ft, ezzel szemben a felperes különvagyonából 1.121.000,-Ft-ot teljesített. 339.659,-Ft kamattámogatást a felperes terhén számolt el, mivel álláspontja szerint azzal a felperes hiteltörlesztési kötelezettségének mértéke csökkent. A kamattámogatás mértékét az APEH által közölt adatok alapján vette figyelembe. Mindezekre tekintettel a közös adósság mértékét 781.341,-Ft-ban állapította meg, amely már teljesítésre került. A felperes által csatolt okiratok alapján határozta meg, hogy az életközösség megszakadása után a felperes milyen összegű közüzemi díjat, építményadót és gépjárműadót viselt. A használati díj iránti igényt alaptalannak találta egyrészt mert a felperes a közös tulajdonú ingatlant önként, a visszatérés szándéka nélkül hagyta el, másrészt mert

többlethasználat az alperesi oldalon nem valósult meg, állításait etekintetben a felperes bizonyítani nem tudta.

Az ítélettel szemben valamennyi fél fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes módosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte. Állította, hogy a felek életközössége az elsőfokú ítélet szerinti időszakban állott fenn, azonban gazdasági életközösségük a megszakítás idején is folyamatos volt. Továbbra is fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, miszerint a Réka szekrény sor különvagyonát képezi, mivel azt édesanyja vásárolta, aminek tényét - előadása szerint - számlával és csekkkel igazolta az elsőfokú eljárás során. Ugyancsak különvagyonként jelölte meg a varrógépet, mert azt a felperes édesanyjától kapta az alperes ajándékba. Szintén a különvagyonhoz tartozik a manikűr felszerelés, mivel annak megvásárlására a felek életközösségének 2001. évi megszakadását követően, 2002. folyamán került sor. A ... típusú személygépkocsival összefüggésben előadta, hogy azt a felperes számára kiadta. A televízió, a videó, a hűtőszekrény, a mosógép, az edények, a vasaló és a fürdőszobaszekrény vonatkozásában arra hivatkozott, hogy mindezek alperesi tulajdonba adását nem kérte, vállalta viszont a felperes részére történő kiadásukat. Állította, hogy az ő engedélye nélkül bontotta el és vitte magával a fóliavázás sátrakat a felperes, mely anyagokkal szabadon rendelkezett. A felperes tulajdonába kerülő ingók között 700.000,-Ft értékű tözeget is kért figyelembe venni, valamint a **település1-beli** kertészetből 2001. évben származott 2.468.000,-Ft és a **cím1** alatti fóliában szintén 2001-ben elért 3.079.000,-Ft jövedelmet. Így számítása szerint a felperesnél 10.562.000,-Ft értékű, míg az alperesnél 195.000,-Ft értékű ingóság lesz. Az összes közös ingóvagyon értéke tehát 10.757.000,-Ft. A felperes által viselt közös adósságot 914.381,-Ft-ban ismerte el. Mindezeket, s azt figyelembe véve, hogy a közös tulajdonú ingatlan 11.000.000,-Ft értékben az alperes kizárólagos tulajdonába kerül, a felperesnek értékkiegyenlítés címén 483.940,-Ft jár. Ebből azonban le kell vonni az alperes által megfizetett 1.591.101,-Ft összegű közös adósságot és az alperes édesanyja által a feleknek nyújtott 500.000,-Ft összegű kölcsön fele részét, végső soron tehát a felperes tartozik az alperesnek 843.994,-Ft összegű értékkiegyenlítést fizetni.

A felperes fellebbezése szintén az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányult azzal, hogy a másodfokú bíróság az alperest 5.528.415,-Ft értékkülönböt, valamint 2003. május 1. napjától kezdődően havi 17.500,-Ft használati díj megfizetésére kötelezze. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában hivatkozott a felek házassági bontóperében született ítéletre az életközösség időszakának megállapítása szempontjából, ennek ellenére a megszakadás időpontjaként mindvégig 2001. évet vette figyelembe. Így a vagyonmérleg is helytelenül került 2001. májusára vonatkozóan felállításra, annak helyes időpontja 2003. májusa kellett volna, hogy legyen. Ennek megfelelően a vagyonmérlegből a **település1-beli**

fóliakertészetet ki kellett volna hagyni, mivel 2003-ban, az életközösség tényleges megszűnésekor azon már termelés nem folyt. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a **cím1 alatti** fóliagazdaság nem képezte a peres felek

tulajdonát, azon számukra a felperes szülei csupán szívességi használatot engedélyeztek, melynek következtében kizárólag a peres felek értéknövelő beruházásainak megtérítéséről lehetett volna rendelkezni, az egyes termelőeszközök vagyonmérlegben való szerepeltetése nélkül. Mivel azonban e beruházások a belőlük származó jövedelmek folytán megtérültek, a gyorsan amortizálódó eszközöket pedig a felek az életközösség megszakadása után már nem pótolták, e földgazdagságot is indokolt kihagyni a vagyonmérlegből. Kifogásolta továbbá, hogy bár a földgazdagságokat az összes működtetésükhöz szükséges eszközzel egységesen értékelte az elsőfokú bíróság és így szerepeltette a vagyonmérlegben, a szintén a működtetéshez szükséges tálcákat viszont külön tételként is feltüntette annak ellenére, hogy a felértékelést végző szakértő jegyzőkönyvileg nyilatkozott arról, hogy ezeket is szerepeltette a földiak általa meghatározott értékében. Álláspontja az volt, hogy a tálcák a vagyonmérlegben csak akkor tüntethetők fel, ha a földiakertészeteket, mint egységes egészeket abból mellőzi a bíróság. A ... **Takarékszövetkezet** felé fennállt tartozások elszámolása kapcsán rámutatott, hogy a 2003. március 31-ig tartó időszakban eszközölt befizetések az életközösség fennállása alatt történtek. Ez időszakban az alperes édesanyja által teljesített összeg ténylegesen 710.073,-Ft volt, majd az életközösség 2003. évi megszakadását követően további 880.528,-Ft-ot fizetett be, tehát az összes általa teljesített befizetés 1.590.601,-Ft, míg az életközösség megszakadását követően a felperes által befizetett összeg további 841.000,-Ft-ot tett ki. A kamattámogatások előkalkulációja alapján elismerte, hogy az életközösség megszakadása után összesen 47.137,-Ft-ot vett fel, amelynek fele az alperest illette volna. Az alperesi oldalon tehát a közös adósság viselésével összefüggésben 389.831,-Ft többletfizetés mutatkozik. Mindezeket figyelembe véve jutott arra a következtetésre, hogy a házastársi közös vagyon megosztása kapcsán az alperest 5.528.415,-Ft összegű fizetési kötelezettség terheli a felperes irányába. A 17.500,-Ft-os havi használati díjjal kapcsolatban kérte értékelni, hogy a felperes az alperes magatartása miatt kényszerült az ingatlan elhagyására, majd az alperes zárcserét is végrehajtott, amellyel megakadályozta, hogy a felperes az ingatlanba bejusson. Továbbra is állította, hogy az alperes a közös tulajdonú ingatlanak nem csupán az alsó részét használja. A felperest mindezek miatt használati díj illeti, melynek mértékét a **szakértő 1** által készített szakvélemény alapján határozta meg.

Az alperes fellebbezése **alaptalan**, a felperes fellebbezése **részben alapos**.

Az ítélet tábla az alábbiak szerint módosítja az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást:

A felperes a **település1-beli** földiát még a peres felek életközösségének 2003. májusi megszakadása előtt elbontotta, annak anyaga 100.000,-Ft értékben nála maradt. Mellőzi az ítélet tábla a közös vagyon részét képező, alperes birtokában lévő ingók közül az elsőfokú ítélet tényállásában 42. tétele szám alatt szerepeltetett ... típusú személygépkocsit 100.000,-Ft értékben, egyben megállapítja, hogy az ugyanilyen

értékben a felperes birtokába került. Megállapítja ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítéleti tényállásban 46. sorszám alatt szerepeltetett tálcák értéke, amely a felperes birtokában van, 200.000,-Ft.

A tényállást az ítélet táblája a peres felek első- és másodfokú tárgyalási nyilatkozatai, **személy3** 18. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata, valamint a Gyulai Városi Bíróság előtt P.20.853/2003/37. sorszám alatt benyújtott szakértői vélemény alapján módosította.

A Csjt. 27. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a felek között a házasság megkötésével a házassági életközösség idejére házastársi vagyontársaság keletkezett. Ennek megfelelően a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit ezen időszak alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamelyik házastárs különvagyonához tartozik. A házassági életközösség megszűnésekor a vagyontársaság véget ér és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyontársaság megosztását (Csjt. 31. § (2) bekezdés). Az életközösség azonban nemcsak véglegesen, hanem ideiglenesen is megszűnhet, akár úgy is, hogy azt a házastársak eredetileg véglegesnek szánják. Az életközösség ideiglenes megszűnése esetében annak megszűnéséről beszélünk, ahogyan ezt az elsőfokú ítélet tényállása is megállapította 2001. év néhány hónapjára. Az életközösség megszűnésének megszűnéséskénti minősítése nem függ annak időtartamától, lényegi jellemzője, hogy átmeneti jellegű. Az időleges megszűnés - ha vagyontársaság nem történt - a vagyontársaságot nem szünteti meg, ezért a házassági vagyontársasági igények későbbi rendezésénél, az életközösség megszűnése után a vagyontársaságot egységesnek és folyamatosnak kell tekinteni. Ez azt jelenti, hogy ha a felek a közös vagyont a életközösség megszűnésakor megosztották, annak helyreállításakor a visszavitt vagyontárgyak tekintetében általában azt kell vélelmezni, hogy azokat a közös vagyontba visszautalták. Ugyanilyen vélelem szól az életközösség helyreállítása esetén az egyes, különélés alatt szerzett és a Csjt. 28. §-a szerint különvagyonnak nem minősülő vagyontárgyak közös vagyontba utalása mellett (Dr. Kőrös András: Házastársi közös vagyont, közös lakás hvgorac Lap- és Könyvkiadó Budapest 2002. 41-42. oldal). A kifejtetteket jelen perre vetítve megállapítható, hogy a felek életközössége véglegesen csak 2003. májusában szakadt meg, tehát ezt az időpontot kell a közös vagyont megosztásakor irányadónak tekinteni. Ezért a különvagyon szempontjából nem bírhat relevanciával az alperesnek az a hivatkozása, hogy a 10. tétele szám alatti 80.000,-Ft értékű manikűrkészletet az életközösség 2001. évi megszűnését követően vásárolta. Nincs helye a földlakertészetekből 2001-2002. években származó jövedelmek vagyontmértékben történő szerepeltetésének sem, mivel nem került fel adat arra, hogy az életközösség 2003. évi megszűnésekor azok megletek volna (Csjt. 31. § (3) bekezdés). Etekintetben az alperes bizonyítási kötelezettségének eleget nem tudott.

Az 1. tétel alatti Réka szekrényt és a 9. tétel alatti varrógép vonatkozásában az alperes nem bizonyította azok különvagyonni jellegét. Fellebbezésében is hivatkozott

ugyan arra, hogy a Réka szekrényt és édesanyja fizette ki, s ezt állítása szerint az elsőfokú eljárás során számlával, csekkel igazolta, azonban ilyen tartalmú bizonyítékok a peranyagban nem fellelhetők. Ugyancsak nem bizonyította, hogy a varrógépet a felperes édesanyjától kapta ajándékba. A Pp. 164. § (1) bekezdésében rögzített bizonyítási

kötelezettségének tehát mindezen ingóságok tekintetében eleget tenni nem tudott, így azok a már hivatkozott Csjt. 27. § (1) bekezdése szerinti vélelemnek megfelelően a közös vagyonhoz tartozónak minősülnek.

A 15. tételszám alatti 100.000,-Ft értékű ... típusú személygépkocsiról az alperes állította, hogy azt visszaadta a felperesnek, akinek a nevére a forgalmi engedély is szólt. Mivel e tényt a felperes a másodfokú eljárás során elismerte, a bíróság mint a felperes birtokában lévő közös vagyoni ingóságot vette figyelembe a vagyonmegosztás során.

A további, birtokában lévő, közös vagyonhoz tartozó ingókról az alperes fellebbezésében azt nyilatkozta, hogy azokra szüksége nincs, vállalja kiadni a felperesnek. Ezeket azonban a felperes sem kérte tulajdonába adni hivatkozással arra, hogy azokat több éve az alperes használja. Általánosan alkalmazott elv a bírósági gyakorlatban, hogy az egyik házastárs által huzamos időn keresztül használt és ez alatt jelentős mértékben értéküket veszítő vagyontárgyakat általában az azt használó házastársnak indokolt kiadni, ezzel ellentétes döntés a másik féllel szemben súlyosan méltánytalan lenne (Dr. Kőrös András: Házastársi közös vagyon, közös lakás hvgorac Lap- és Könyvkiadó Budapest 2002. 231. oldal). Mivel tehát az alperes volt, aki az elsőfokú ítélet rendelkező részében 3., 5-9., 11-13. tételszám alatt felsorolt ingókat az életközösség megszűnésétől a mai napig folyamatosan használja, helytállóan döntött az elsőfokú bíróság ezek alperesi tulajdonba adásáról.

Az alperes kizárólag a fellebbezési szakban terjesztett elő kérelmet arra vonatkozóan, hogy a vagyonmérlegbe közös vagyonként beállításra kerüljön 700.000,-Ft értékű tőzeg, amely állítása szerint 2001. óta a felperes birtokában van. E kérelem azonban több okból sem teljesíthető. Egyrészt a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése szerint ennek eljárásjogi akadálya van, mivel az alperes e tényről 2001. óta tudomással bírt, tehát módja lett volna erre irányuló igényét az elsőfokú eljárás során előterjeszteni, amit azonban elmulasztott. Ezen túlmenően igénye azért sem alapos, mert saját állítása szerint is 2001. évben került sor a tőzeg beszerzésére, tehát az életközösség 2003. évi megszakadásáig azt a felek felhasználták, erre utal az alperes 5.P.20.288/2006/18. számú jegyzőkönyv 3. oldal 5. bekezdésében rögzített nyilatkozata, mely szerint 2 évig folyik termesztés a tőzegen.

Az ingóságnak minősülő fóliák közül a **település1-belinek** az életközösség megszakadásakor értékeként az ítélet tábla 100.000,-Ft-ot fogadott el a felperes előadásával egyezően tekintettel arra, hogy az még 2003. folyamán elbontásra került, az elbontott és gyorsan amortizálódó anyagok értékét pedig a házasság felbontása iránt folyamatban volt perben a szakértő a felperes által elismert 100.000,-Ft-nál lényegesen alacsonyabb értékre, mintegy 18.000,-Ft-ra tette (Gyulai Városi Bíróság P.20.853/2003/37. számú szakvélemény). Nem módosította ugyanakkor az

Pf.III.20.449/2008/5. szám

értéket a másodfokú bíróság a **cím1 alatti** fóliakertészet esetében, tekintetben az elsőfokú bíróság által alkalmazott mérlegelési szempontokkal maradéktalanul egyetért. Mivel azonban az ott lévő tálcák értékét **személy3** szakértő a fólia értékében már

figyelembe vette, nem volt helye az összes meglévő tálcá vagyonmérlegben történő külön szerepeltetésének. Ezért az ítélet tábla úgy mérlegelt, hogy a **település1-beli** földgazdálkodás működtetéséhez szükséges tálcákat - az összes mennyiség felét - tüntette csak fel külön a vagyonmérlegben, ezzel az összértékét felére csökkentve, tehát 200.000,-Ft-ra. A további tálcák a **cím1 alatti** földgazdálkodás értékében lettek figyelembe véve. Annak jelentősége nincs, hogy a földgazdálkodásokban használt gyorsan amortizálódó eszközöket a felek az életközösség megszűnését követően már nem pótolták, s annak sincs, hogy a beruházások a belőlük származó jövedelmek folytán megtérültek. A beruházásokban meglévő anyag értékét az életközösség megszűnésének időpontjára vetítetten kell értékelni, ehhez képest az elsőfokú bíróság az ekkor még meglévő **cím1 alatti** földet helyesen vette figyelembe, ugyanakkor a már nem működő **település1-beli** földtől csupán a megmaradt anyagok értéke jöhet számításba és szerepelhet a vagyonmérlegben.

A most kifejtetteknek megfelelően az alperes tulajdonába a közös vagyoni ingóságok közül 425.000,-Ft értékű kerül, míg a felperesébe 2.515.000,-Ft értékű.

A peres feleknek a ... **Takarékszövetkezet** felé fennállt közös hiteltartozása kapcsán a fellebbezési szakban már nem volt vitatott, hogy a hitelből melyik peres fél milyen összeget törlesztett. Nem volt vitás az sem, hogy az alperes édesanyja mennyit teljesített ebből, amelyet az engedményezés (Ptk. 328. § (1) bekezdés, 329. § (1) bekezdés) folytán az alperes különvagyonából történt teljesítésként kell elszámolni. Az elsőfokú bíróság tehát megfelelően vette figyelembe a közös, illetőleg különvagyonai jellegű törlesztések mértékét. Mindezek összeszámításakor azonban számítási hibát vétett, erre a felperesi fellebbezés helytállóan utal. Amennyiben ugyanis abból indulunk ki - amellyel egyezően nyilatkozott mindkét fél -, hogy az életközösség időleges megszűnésének időtartama alatt az alperes édesanyja által befizetett összeg 960.073,-Ft volt, amelyből 250.000,-Ft-ot a felperes bocsátott különvagyonából rendelkezésére, megállapítható, hogy a **személy 2** által befizetett összeg 710.073,-Ft. Ezenfelül az életközösség végleges megszűnését követően további 880.528,-Ft-ot teljesített. Ezért - mint az alperes különvagyonai jellegű befizetése - 1.590.601,-Ft vehető figyelembe. A felperes összes befizetése, amelyet különvagyonából eszközölt 1.121.000,-Ft (250.000,-Ft az életközösség megszűnését követően) alatt és 871.000,-Ft az életközösség megszűnését követően). A felperes tehát 234.800,-Ft-tal törlesztett kevesebbet a pénzintézet felé, így ennek alperes részére történő megfizetésére köteles. Figyelembe kell továbbá venni, hogy az APEH által igazolt adatok szerint az életközösség 2003. májusi megszűnését követően a felperes egy ízben, 2003. szeptember hó 17. napján 10.000,-Ft kamattámogatást vett fel. (Ez az összeg eltér attól, amelyet fellebbezésében elismert,

-10-

azonban a per adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a nagyobb összegű elismerést az előkalkuláció, nem pedig a ténylegesen kézhez kapott kamattámogatások alapján tette.) Így ennek fele összegével, tehát további 5.000,-Ft-tal is tartozik az alperesnek, összesen tehát e jogcímen 239.800,-Ft értékkiegyeleltetés megfizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta azt az elvet, hogy a Csjt. 27. § (1) bekezdése szerinti egyenlő arányú szerzés vélelmével és az ingatlan-nyilvántartási állapottal szemben

bizonyítani lehet, hogy a házastársi életközösség alatt megszerzett ingatlanon az eltérő arányú különvagyonni ráfordítás folytán nem egyenlő arányú közös tulajdon keletkezett. A felek az elsőfokú ítélet szerinti számítási mód helyességét a fellebbezési szakban már nem vitatták.

Ugyancsak egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a használati díjjal összefüggésben elfoglalt álláspontjával. Önmagában az alperes lobbanékony természete nem tette lehetetlenné a felperes számára az ingatlanhasználatot, ugyanakkor a házassági bontóper adatai szerint az életközösség megszűnése után a felperes új kapcsolatot létesített, és az ingatlanból önként távozott a visszatérés szándéka nélkül, az ingatlant használni nem kívánta. Mindezen tényeket összességében értékelve helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes használati díjra nem jogosult.

A másodfokú eljárás során nem képezte vita tárgyát a felek között a vagyoni értékű joggal összefüggő, és az elsőfokú bíróság által alaptalannak ítélt igény, evonatkozásban fellebbezés nem érkezett.

Összegezve a kifejtetteket megállapítható, hogy a felperesnek a közös tulajdonú ingók megosztása kapcsán 1.045.000,-Ft, míg a hiteltörlesztés kapcsán 239.800,-Ft összegű fizetési kötelezettsége keletkezik az alperes felé, mindösszesen tehát 1.284.800,-Ft értékkiegyenlítés megfizetésére lenne köteles. Ugyanakkor az alperes kizárólagos tulajdonába kerül a felek közös tulajdonú ingatlana, amelynél a felperes tulajdoni részesültségét az alperes 6.545.000,-Ft-os értéken válthatja magához. A két összeget egymásba beszámítva megállapítható, hogy az alperes köteles 5.260.200,-Ft értékkülönböt fizetésére a felperesnek, ezért az ítélet tábla erre az összegre emelte fel az elsőfokú bíróság által meghatározott értékkülönböt, részben megváltoztatva az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint. Ezzel módosultak az elsőfokú pervesztességi, illetőleg pernyertességi arányok, erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felek által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét is ehhez igazította figyelemmel az 1/2008. (V.19.) PK. vélemény VIII. g) pontjában és a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakra. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

A fellebbezési pertárgyérték 7.095.576,-Ft volt az Itv. 39. § (1) bekezdésének megfelelően. Ebből a felperes 378.215,-Ft értékben lett pervesztes, így ehhez igazodóan döntött a másodfokú bíróság a fellebbezési szakban felmerült illetékek viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1)

Pf.III.20.449/2008/5. szám

bekezdése szerint, figyelemmel a feleket megillető személyes illetékfeljegyzési jog kedvezményére.

A másodfokú eljárásban nagyobb arányban pervesztes alperest ugyanakkor másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperes részére, amely a felperes jogi képviselőjével összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíjjal azonos. Ezt a másodfokú bíróság a

32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban kifejtett munkamennyiséggel arányosan, ÁFA-val növelten állapította meg.

S z e g e d, 2009. február hó 9. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella sk.
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc sk.
táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA **Pf.III.20.449/2008/6. szám**

A Szegedi Ítéltábla a Juhászné dr. Bogár Kornélia ügyvéd (5600 Békéscsaba, Deák u. 1.) által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a dr. Szécsi István ügyvéd (5700 Gyula, Béke sgt. 42.) által képviselt **alperes neve (címe)** alatti lakos alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

KIJAVÍTÓ VÉGZÉST:

A Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.449/2008/5. sorszámú ítélete rendelkező részének első bekezdését akként **javítja ki**, hogy az alperes tulajdonába adott ingók összértékét 425.000,-(Négyszázhuszonötezer) Ft-ra, míg a felperes tulajdonába adott ingók összértékét 2.515.000,-(Kettőmillió-ötszáztizenötezer) Ft-ra **leszállítja**.

A kijavító végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Szegedi Ítéltáblánál 3 példányban kell előterjeszteni a Legfelsőbb Bírósághoz címzetten.

I N D O K O L Á S :

A Szegedi Ítéltábla a Békés Megyei Bíróság 5.P.20.288/2006/30. sorszámú ítélete ellen a peres felek részéről benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott eljárásban 5. sorszám alatt hozott ítéletet, amelyben - többek között - az alperes tulajdonába adott ingók összértékét 625.000,-Ft-ra, míg a felperes tulajdonába adott ingók összértékét 2.315.000,-Ft-ra

szállította le figyelemmel arra, hogy a 15. sorszám alatti ... típusú személygépkocsit 100.000,-Ft értékben az elsőfokú bíróságtól eltérően a felperes tulajdonába adta, míg a felperes tulajdonába adott ingók közül a 17. sorszám alatti **település1-beli** föld értéket 1.800.000,-Ft-ról 100.000,-Ft-ra, a 19. sorszám alatti tálcák értékét pedig 400.000,-Ft-ról 200.000,-Ft-ra szállította le. Utóbbi rendelkezésekre figyelemmel megállapítható, hogy az eszerint alperesi tulajdonba adott közös vagyoni ingóságok összértéke 425.000,-Ft, a felperes tulajdonába adottaké pedig 2.515.000,-Ft. Ezt támasztja alá a másodfokú ítélet értékkülönbözetre vonatkozó rendelkezése is, amely szerint azt 5.260.200,-Ft-ra emelte fel.

-2-

Mivel a kifejtettek szerint a másodfokú bíróság ítéletének rendelkező részében számítási hibát vétett, annak kijavításáról a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján hivatalból rendelkezett. A végzés ellen fellebbezési jogot a 224. § (4) bekezdése értelmében biztosított.

S z e g e d, 2009. február hó 23. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella sk.
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc sk.
táblabíró